

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.11.2008, sp. zn. 5 Tdo 1361/2008, ECLI:CZ:NS:2008:5.TDO.1361.2008.1

Číslo: 55/2009

Právní věta: Neoprávněným vydáním a distribucí literárního díla (knihy) může pachatel zasáhnout do chráněných práv ve smyslu § 152 odst. 1 tr. zák. o trestném činu porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi, jejichž nositelem je nejen osoba, která byla oprávněna na podkladě licenční smlouvy (§ 46 a násl. autorského zák.) vydat a distribuovat stejné literární dílo, ale též osoba, která je autorem takového díla. O spáchání trestného činu porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi ve značném rozsahu ve smyslu § 152 odst. 2 písm. b) tr. zák. v případě neoprávněného vydání a distribuce literárního díla (knihy) může svědčit větší počet dotčených nositelů chráněných autorských a souvisejících práv, delší doba, po kterou tím docházelo k zásahu do jejich práv, očekávaná vyšší poptávka po tomto díle, větší počet jeho neoprávněně vydaných a šířených rozmnoženin apod.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.11.2008

Spisová značka: 5 Tdo 1361/2008

Číslo rozhodnutí: 55

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Porušování autorského práva

Předpisy: § 152 odst. 1 tr. zák.
§ 152 odst. 2 písm. b) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného RSDr. V. S. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2008, sp. zn. 67 To 64/2008, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 3 T 37/2006, a Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Obviněný RSDr. V. S. byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 10. 10. 2007, sp. zn. 3 T 37/2006, uznán vinným trestným činem porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a odsouzen podle § 152 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon soud podmíněně odložil podle § 58

odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. na zkušební dobu v trvání dvou a půl roku, během níž obviněnému podle § 59 odst. 2 tr. zák. uložil podle svých možností a schopností uhradit způsobenou škodu. Zároveň soud obviněnému uložil podle § 53 odst. 1 tr. zák. a § 54 odst. 1, 3 tr. zák. peněžité trest ve výši 200 000 Kč a pro případ, že by tento trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců. Obvodní soud uložil obviněnému rovněž trest propadnutí věci podle § 55 odst. 1 písm. b) tr. zák. a trest zákazu činnosti podle § 49 odst. 1 tr. zák. spočívající v zákazu výkonu činnosti v nakladatelství a prodeji knižních titulů jako zaměstnance a statutárního orgánu subjektu provozujícího tuto činnost na dobu dvou roků. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená společnost A. nakladatelství, a. s. – právní nástupce (dále jen „nakladatelství A.“), odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti uvedenému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 podali odvolání obviněný RSDr. V. S., státní zástupkyně a poškozené nakladatelství A., o nichž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 5. 2008, sp. zn. 67 To 64/2008, tak, že ho podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) tr. ř. zrušil. Podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. nově rozhodl o vině a trestu tak, že uznal obviněného vinným trestným činem porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., za který mu podle § 152 odst. 2 tr. zák. uložil trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon mu podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou a půl roku, podle § 53 odst. 1 tr. zák. peněžité trest ve výši 300 000 Kč a pro případ nevykonání tohoto trestu ve stanovené lhůtě stanovil podle § 54 odst. 3 tr. zák. náhradní trest odnětí svobody v trvání tří měsíců. Nakladatelství A. městský soud odkázal s jeho nárokem na náhradu škody podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních a podle § 256 tr. ř. odvolání poškozené společnosti zamítl jako nedůvodné.

Prostřednictvím svého obhájce napadl obviněný RSDr. V. S. citovaný rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu výroku o vině i o trestu dovoláním, které opřel o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a k) tr. ř., tedy proto, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení a že v napadeném rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný.

Dovolatel se necítil být trestně odpovědným za uzavření „Zmluvy o dielo“, k níž připojil svůj podpis jiný zaměstnanec O. nakladatelství, s. r. o., a upozornil na skutečnost, že není a nikdy nebyl ve funkci jednatele této společnosti. Výslovně pod dovolací důvod spočívající v nesprávném právním posouzení podřadil námitku proti určení jak autorky díla, tak držitele licence za osoby, do jejichž práv měl svým jednáním neoprávněně zasáhnout. S odkazem na ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, autorský zákon (dále jen „autorský zákon“), se domníval, že poškozeným mohl být pouze jeden subjekt, a to držitel licence. Tato výtka souvisela s další námitkou, již obviněný brojil proti naplnění znaku „značného rozsahu“ obsaženého v kvalifikované skutkové podstatě podle § 152 odst. 2 písm. b) tr. zák. Zpochybnil argumentaci odvolacího soudu, že značný rozsah byl dán s ohledem na porušení práv dvou subjektů, delší dobu prodeje knih a počet neoprávněně vytištěných kusů. Podle přesvědčení dovolatele se totiž nejednalo o delší dobu a porušena mohla být práva jen jednoho poškozeného. Namítl dále nesprávně právně posouzenou otázku týkající se charakteru práv chráněných autorským zákonem, jejichž porušení mělo nastat. Vyjádřil přesvědčení, že soud mu kladl za vinu zásah pouze do osobnostních práv autora podle § 11 autorského zákona a porušení obsahu licenční smlouvy podle § 46 téhož zákona, nikoliv zásah do majetkových práv, jak by bylo v daném případě namístě. Za vadu považoval obviněný i to, že z rozhodnutí není patrné, z jakého znění autorského zákona při kvalifikaci soud vycházel (k tomu citoval z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. [5 Tdo 200/2003](#), publikovaného v časopise Soudní rozhledy vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck Praha, pod č. 5, ročník 2004).

Současně dovolatel s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. [5 Tdo](#)

[1328/2003](#), náleží Ústavního soudu ze dne 4. 11. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 182/04](#), publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 168/2004, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2005, sp. zn. [7 Tdo 1383/2005](#), zdůraznil formální požadavky na tzv. skutkovou větu. Vytkl soudu druhého stupně opominutí zahrnout do ní odkaz na konkrétní ustanovení autorského zákona, k němuž se protiprávní jednání vztahovalo. Nutnost uvedení takového údaje v tzv. skutkové větě dovedl z povahy ustanovení § 152 tr. zák., jež představuje normu s blanketní dispozicí. V tomto spatřoval neúplnost napadeného výroku ve smyslu důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. stejně jako v okolnosti, že v popisu skutku není zachycena ani subjektivní stránka trestného činu. Na podporu svých tvrzení poukázal na některá rozhodnutí Nejvyššího soudu, např. na usnesení sp. zn. [5 Tdo 426/2006](#), [5 Tdo 429/2002](#) a [5 Tdo 1048/2004](#).

Bez výslovného odkazu na konkrétní dovolací důvod namítl obviněný nepřislusnost Obvodního soudu pro Prahu 3, o jehož příslusnosti ve věci rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. [11 Td 5/2006](#).

Závěrem svého dovolání obviněný RSDr. V. S. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a uvedenému soudu přikázal věc znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřila k dovolání obviněného RSDr. V. S. prostřednictvím státní zástupkyně činné u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jejího názoru obviněný neuplatnil ve vztahu k žádnému z deklarovaných dovolacích důvodů opodstatněné námitky. Konstatovala především trvání práva autorky dílo užít i po uzavření licenční smlouvy, jež měla za následek jen povinnost autorky strpět zásah do uvedeného práva v rozsahu příslušné licenční smlouvy, nikoli však zánik autorčina oprávnění. Novelizace autorského zákona neměly podle státní zástupkyně žádný vliv na právní kvalifikaci dotčeného skutku, a proto nebylo důvodu přihlížet k jinému znění zákona, než ke znění účinnému v době spáchání trestného činu. Proto navrhla, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání dovolání obviněného RSDr. V. S. odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

Nejvyšší soud shledal, že obviněný RSDr. V. S. podal dovolání jako oprávněná osoba [§ 265d odst. 1 písm. b) tr. ř.], učinil tak prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. ř.), včas a na správném místě (§ 265e tr. ř.), dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je obecně přípustné [§ 265a odst. 2 písm. a) tr. ř.], a obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Právním posouzením skutku se ve smyslu tohoto důvodu dovolání rozumí jeho hmotně právní posouzení. Jeho podstatou je podřazení skutkových zjištění soudu pod ustanovení hmotného práva, typicky pod ustanovení trestního zákona. Otázka dodržení procesních ustanovení, tj. zejména ustanovení trestního řádu, včetně ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. o postupu orgánů činných v trestním řízení při zjišťování skutkového stavu a při hodnocení důkazů, při tomto posuzování nehraje žádnou roli, protože není kritériem dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Předmětem právního posouzení je skutek, tak jak byl zjištěn soudem. V dovolání lze namítat, že skutkový stav, který zjistil soud, nenaplnuje znaky trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným, ale nelze namítat nic proti samotným skutkovým zjištěním soudu, proti tomu, jak soud hodnotil důkazy a jaké skutkové závěry z nich vyvodil, jak postupoval při dokazování apod. V dovolání je totiž možné vytýkat právní vady v kvalifikaci skutkového stavu, který zjistil soud, avšak není možné vytýkat skutkové vady s cílem dosáhnout primárně změny ve skutkových zjištěních soudu, jejich nahrazení jinou verzí skutkového stavu a teprve v návaznosti na to usilovat i o jiné právní posouzení.

Uplatnit dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. lze tehdy, jestliže v napadeném rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný. Za chybějící výrok je považován takový výrok, který není v určitém rozhodnutí obsažen, ačkoli podle zákona měl být soudem do výrokové části zařazen.

Neúplným je potom takový výrok, u něhož schází některá z podstatných náležitostí stanovených zákonem [náležitosti výrokové části rozsudku viz ustanovení § 120 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. ř., § 121 až § 124 tr. ř. a náležitosti výrokové části usnesení viz ustanovení § 134 odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Protože některé dovolací námitky obviněného odpovídají formálně deklarovaným dovolacím důvodům, resp. důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., Nejvyšší soud v rozsahu uvedeném v § 265i odst. 3 a 4 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, jakož i řízení předcházející tomuto rozhodnutí. Po přezkoumání dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněného je částečně důvodné.

Podle výroku o vině rozsudku Městského soudu v Praze spočíval trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. v podstatě v tom, že obviněný RSDr. V. S. jako obchodní ředitel O. nakladatelství, s. r. o., na základě Zmluvy o dílo, ze dne 30. 11. 2001, uzavřené za O. nakladatelství, s. r. o., Ing. J. S., jenž za společnost jednal na základě generální plné moci, nechal bez vědomí a svolení autorky literárního díla „H. P.“ J. K. R. a nakladatelství A., které bylo výhradním držitelem licence k vydání, rozmnožování a rozšiřování uvedeného díla ve formě tištěného svazku v českém jazyce po celém světě, vytisknout a O. nakladatelství, s. r. o., jako koncovému odběrateli dodat nejméně 9600 kusů tohoto díla opatřeného ochrannou známkou nakladatelství A., které v průběhu let 2001 a 2002 uvedl do prodeje v obchodní síti „door to door“, čímž neoprávněně zasáhl do autorských práv autorky díla a do práv nakladatelství A. jako jediného subjektu v České republice oprávněného knihu H. P. vydávat, zadávat do výroby a uvádět na trh.

Takovýto popis skutku však je stížen vadami, které vedly dovolací soud ke zrušení napadeného rozhodnutí. V rámci právních úvah o naplnění jednotlivých formálních znaků skutkové podstaty uvedených v § 152 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. má zásadní význam určení konkrétních ustanovení autorského zákona, k jejichž porušení jednáním obviněného došlo. Zároveň musí být jednoznačně specifikován právní předpis, jehož součástí porušená práva jsou, resp. v době činu byla. Jednoznačnost v tomto smyslu potom neznamená pouze označení právní normy číslem, pod nímž byla uveřejněna ve Sbírce zákonů, ale také uvedení znění předpisu, s nímž soud pracoval (Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2005, sp. zn. [5 Tdo 1017/2005](#), nebo usnesení téhož soudu ze dne 24. 5. 2006, sp. zn. [5 Tdo 542/2006](#), uveřejněné pod č. T 961 v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck).

V citovaných rozhodnutích Nejvyšší soud opakovaně vyjádřil požadavek citovat konkrétní zákonná ustanovení autorského zákona, k jejichž porušení mělo trestnou činností dojít, a to přímo ve skutkové větě výroku o vině. Takový postup je vyžadován s ohledem na charakter ustanovení § 152 tr. zák. – normy s blanketní dispozicí, která odkazuje na právní předpisy upravující autorské právo a práva související s právem autorským a práva k databázi. Podmínkou trestnosti pachatele je tudíž kromě dalších znaků této blanketní skutkové podstaty porušení konkrétních práv, jež citované právní předpisy zaručují jejich nositelům. Soudy nižších stupňů v posuzované věci v tomto ohledu pochybily a nedostatek skutkové větě nekompenzovaly ani v odůvodnění svých rozhodnutí. Odvolací soud sice v rozsudku odkázal na §§ 11 a 12 autorského zákona a pak označil ustanovení § 11 a násl. a § 46 téhož předpisu, čímž však neobjasnily, jaká konkrétní práva kterého subjektu byla porušena, v čem přesně spočíval protiprávní zásah a jak se na jednotlivých autorských právech negativně projevil. Navíc, jak správně obviněný poukázal ve svém dovolání, § 46 autorského zákona neupravuje obsah práv vyplývajících z licenční smlouvy, ale podstatné náležitosti licenční smlouvy (odstavec první), v odstavci druhém zakotvuje zásadu zákazu vzdání se práva, které vznikne teprve v budoucnosti, anebo požadavek na formalitu právního úkonu (odstavec čtvrtý).

Oprávněnou shledal Nejvyšší soud i dovolací námitku obviněného spočívající v nutnosti uvést, které znění autorského zákona soud při právní kvalifikaci skutku aplikoval. Od doby spáchání stíhaného

skutku do okamžiku rozhodování Městského soudu v Praze byl autorský zákon několikrát novelizován, přičemž nejrozsáhlejších změn doznal po změně zákonem č. 216/2006 Sb., kterým se měnil autorský zákon a některé další předpisy (mj. se novela týkala také ustanovení § 12 upravujícího právo dílo užít, které mělo být v projednávané věci podle soudu druhého stupně zasaženo). Za dané situace, kdy existují pochybnosti, zda trestnost činu byla posouzena v souladu s podmínkami podle § 16 odst. 1 tr. zák. (trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější), nemůže napadené rozhodnutí obstát.

Městský soud v Praze proto bude muset v rámci nového rozhodování upravit skutkovou větu tak, aby v ní bylo vyjádřeno konkrétní ustanovení autorského zákona v určitém znění. Kromě toho bude třeba do výroku o vině zahrnout také okolnosti charakterizující objektivní a subjektivní stránku trestného činu. Přestože ze shora shrnutého popisu skutku lze již nyní vyčíst okolnosti vypovídající o úmyslu obviněného, měly by být nezpochybnitelně patrné i z nové upravené verze výroku o vině.

Obviněný RSDr. V. S. v části své argumentace nesouhlasil také s tím, že by byl způsobilým pachatelem daného trestného činu. Jak zjistil Nejvyšší soud totožnou námitku odmítl soud druhého stupně v odvolacím řízení a ani dovolací soud ji neakceptoval.

Z podnětu výtky proti způsobilosti obviněného být pachatelem činu ostatně odvolací soud upravil znění skutkové věty, avšak současně konstatoval, že na trestní odpovědnosti obviněného RSDr. V. S. nemůže mít vliv ani to, že Zmluvu o dielo se společností Ž. tlačiarňy, a. s., uzavřel jménem O. nakladatelství, s. r. o., Ing. J. S. Ke shodnému závěru dospěl po přezkoumání trestního spisu také Nejvyšší soud. Skutečnost, že dovolatel jako ředitel O. nakladatelství, s. r. o., měl o obchodních aktivitách společnosti týkajících se plagiátu knihy „H. P.“ přinejmenším přehled, ve většině případů je však sám zařizoval, byla vyvozena jednak z nezvyklého postupu uhrazení platby za výtisk knih a dále ze svědeckých výpovědí např. J. K. (u hlavního líčení dne 19. 9. 2006 potvrdil, že o odběru tohoto zboží jednal vždy pouze s obviněným), A. R. (vyjádřila se k této otázce obdobně jako J. K.,) tehdejší jednatelky O. nakladatelství, s. r. o., PhDr. A. K. (ta mj. uvedla, že Ing. J. S. byl povinen hlásit pražské centrále O. nakladatelství, s. r. o., které knihy jsou vydávány slovenskou pobočkou na Slovensku) a obecně konečné a zásadní slovo obviněného při rozhodování o předmětech, jež měly jít do tisku a distribuce, konstatovala se společností spolupracující advokátka JUDr. Z. S. Nejvyšší soud zdůrazňuje, že soud druhého stupně správně nespatořoval vinu v uzavření Zmluvy o dielo, čímž se dovolatel opakovaně obhajoval. A pokud snad dřívější generální ředitel a člen představenstva společnosti Ž. tlačiarňy, a. s., Ing. D. Š. vypovídal v tom směru, že veškerá jednání ohledně tisku příslušné knihy probíhala mezi ním a Ing. J. S., je to vzhledem k oprávnění Ing. J. S. zastupovat O. nakladatelství na území Slovenské republiky zcela přirozené. Zásadní je, že obviněný RSDr. V. S. o neoprávněném tisku rozhodl a zejména potom aktivně zařizoval distribuci dotčeného zboží jednotlivým odběratelům.

Nedůvodnou shledal Nejvyšší soud i námitku nesprávného právního posouzení okruhu poškozených v posuzované věci, neboť soud za ně správně označil jak autorku díla, J. K. R., tak nakladatelství A. Dovolatel se tak nesprávně domníval, že poškozeným subjektem mohlo být pouze nakladatelství A.

Podle ustanovení § 12 odst. 2 autorského zákona, poskytnutím oprávnění k výkonu práva dílo užít (tj. udělením licence) předmětné právo autorovi nezaniká, vzniká mu pouze povinnost strpět zásah do tohoto práva v rozsahu vyplývajícím ze smlouvy. Citovaná norma zachycuje konstitutivní povahu licence, s jejímž trváním je spojena povinnost autora strpět zásah do jeho práva dílo užít, jež však rozhodně nezaniká, stále trvá (srov. např. Kříž, J., Holcová, I., Kordač, J., Křesťanová, V. Autorský zákon. Komentář. 2. aktualizované vydání. Praha : Linde Praha, a. s. 2005, str. 89). V praxi se trvání majetkových autorských práv J. K. R. odrazilo např. ve způsobu rozdělení zisku z rozmnožování příslušného díla. Autorka měla podle licenční smlouvy obdržet licenční poplatek (tzv. autorský

honorář) určený procenty z režijní ceny nakladatelství v závislosti na výši prodaných výtisků (čím víc prodaných výtisků, tím vyšší procento z ceny placeno autorce). Vytištěním a následnou distribucí knih, z jejichž prodeje jí nebyla odváděna žádná poměrná část, proto byla evidentně také autorka díla krácena na svých majetkových právech a ne výhradně držitel licence, který jediný byl oprávněn vydávat předmětné literární dílo v českém jazyce. Rovněž tak v souladu s ustanovením § 11 odst. 4 citovaného zákona udělením oprávnění k užití díla se jeho autor nemůže vzdát svých osobnostních práv, která jsou nepřevoditelná a zanikají až smrtí autora. V tomto smyslu tedy nelze vytýkat napadenému rozhodnutí vadu, jejíž existenci dovolatel namítl. Protiprávním jednáním obviněného došlo nepohybně k porušení práv samotné autorky díla a současně i nositele licence k jeho vydání - nakladatelství A.

Domněnku, že poškozen byl jen jeden subjekt, použil obviněný také při odůvodnění výtky nesprávného posouzení „značného rozsahu“ jako znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu. Současně k tomu uvedl, že se protiprávního jednání nedopouštěl v natolik dlouhém období, aby tento kvalifikační znak ustanovení § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. byl naplněn. Těmto námitkám však Nejvyšší soud nemohl přisvědčit.

Je totiž evidentní, že dovolatel svým jednáním skutečně zasáhl do práv více osob, a to autorky díla a nakladatelství A. Tento argument soudu na podporu přísnější právní kvalifikace byl proto namístě. Ohledně doby páchání trestné činnosti se Nejvyšší soud také přiklonil k názoru soudu druhého stupně, byť mohla být odvolacím soudem lépe specifikována. Ze spisového materiálu je totiž zjevné, že Zmluva o dílo byla uzavřena 30. 11. 2001 a první výtisky pak byly dodány dne 5. 12. 2001, zatímco Městský soud v Praze ve skutkové větě vymezil období spáchání trestného činu poměrně neurčitě - na průběh roku 2001 a 2002. Ani to však podle názoru Nejvyššího soudu nemá žádný vliv na snížení značného rozsahu ve smyslu § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. Obviněný se jednání kladeného mu za vinu dopouštěl po celý rok 2002, dokonce i poté. (Městský soud po doplnění dokazování učinil závěr, že neoprávněná distribuce pokračovala až do roku 2004, což však s ohledem na zásadu zákazu reformationis in peius správně nepromítl do výroku o vině) Dovolatel sám citoval rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 1998, sp. zn. 3 Tz 131/98, kde dovolací soud zdůraznil, že znak značného rozsahu podle § 152 odst. 2 písm. b) tr. zák. je třeba vykládat s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, aniž by stanovil byť i jen přibližně časové vymezení, odkdy by se dal skutek považovat za déletrvajících trestnou činnost. Naprosto v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu tak postupoval Městský soud v Praze, jenž podrobně popsal, v čem spatřoval okolnosti podmiňující existenci značného rozsahu. Nejvyšší soud pouze doplňuje, že za delší dobu lze dobu jednoho roku považovat zejména za takových okolností, jako je např. zvýšený zájem veřejnosti o neoprávněně vytištěné a rozmnožované knihy (obecně známou atraktivitu daného zboží potvrdila v hlavním líčení např. svědkyně D. Č.). Podstatnou okolností pro naplnění znaku značného rozsahu je odvolacím soudem již zmiňovaný počet vytištěných exemplářů knihy. Téměř desetina (přesně 8 %) z celkového počtu výtisků, jež byly distribuovány na český knižní trh oprávněným nositelem licence k jejich vydání s přihlédnutím k velikosti tohoto trhu (poměrně omezený počet čtenářů v českém jazyce) je okolnost, jež významně přispěla k naplnění znaku značného rozsahu ve smyslu § 152 odst. 2 písm. b) tr. zák.

Pouze pro úplnost se Nejvyšší soud vyjádřil také k poznámce dovolatele, jíž namítl nepřislusnost Obvodního soudu pro Prahu 3, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. Námitka tohoto charakteru odpovídá důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř., jenž však obviněný neuplatnil, ale i kdyby tak učinil, nebyla by důvodná. Z obsahu trestního spisu vyplývá, že o příslusnosti Obvodního soudu pro Prahu 3 rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. [11 Td 5/2006](#). Místní příslusnost soudu tak byla stanovena ve smyslu ustanovení § 24 tr. ř. rozhodnutím soudu, který je nejbližše společně nadřízen soudu, u něhož byla podána obžaloba. Navíc odvolací soud se s tímto argumentem náležitě vypořádal, a proto dovolací soud v této souvislosti s ohledem na stručnost

odkazuje na rozsudek soudu druhého stupně.

Na podkladě části dovolacích námitek obviněného tak Nejvyšší soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze skutečně spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. Nejvyšší soud proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2008, sp. zn. 67 To 64/2008, jakož i další rozhodnutí obsahově navazující na zrušený rozsudek, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jeho zrušením, pozbyla podkladu (§ 265k odst. 2 tr. ř.). Přestože zjištěnými vadami, které vedly ke zrušení napadeného rozsudku, byl zatížen již rozsudek soudu prvního stupně, přikázal Nejvyšší soud podle § 265l odst. 1 tr. ř. Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Nápravu zjištěných pochybení totiž může provést i odvolací soud, neboť nevyžaduje v podstatě žádného doplnění dokazování, jež by přesáhlo zákonný rámec ustanovení § 259 tr. ř., a lze ji učinit ve veřejném zasedání.

Městský soud v Praze jako soud druhého stupně tak v naznačeném rozsahu opětovně projedná věc obviněného RSDr. V. S. a odstraní vady vytknuté tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu. Zejména ve skutkové větě bude třeba konkretizovat, která ustanovení autorského zákona byla porušena, a náležitě označí s ohledem na ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák., i znění předpisu, který při rozhodování o vině obviněného použil.

Podle § 265s odst. 1 tr. ř. je soud nižšího stupně v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto dovolacím rozhodnutí a podle § 265s odst. 2 tr. ř. je povinen respektovat zákaz reformationis in peius.

Protože vady napadeného rozhodnutí zjištěné Nejvyšším soudem na podkladě dovolání obviněného RSDr. V. S. nebylo možno odstranit v případném veřejném zasedání dovolacího soudu, bylo rozhodnuto o tomto dovolání podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání.